

Tot recordant...

EL CAPELLÀ DE VILLARET (i II)

Aquesta vinculació a la seva terra i en especial al seu redós pairal de Villaret és una constant en tota la seva poesia. Villaret Vell, el seu lloc de naixença, és per al poeta l'arcàdia mítica ("Oh, masia, on els meus pares bolcaren sa pairalia..."), l'encarnació de glòries passades ("La fe que salva els pobles salvà aqueixa masia / de l'urpa dels francesos en guerra de l'any vuit"), el signe de riquesa i prosperitat presents ("De porcs i bous i vaques i xais en abundància / veureu en corts els obis i menjadores grans"), el símbol de l'amor patri que encarna la pagesia ("Caliu de nostra pàtria que Catalunya un dia / servava en llar sagrada nascut del seu amor"), la projecció còsmica cap a la plana i cap al màgic blau del mar ("De ma cambra en finestra veig tot Santa Coloma /

la Selva il·luminada fins ben arran del mar") i, tant se val, la projecció espiritual i mística ("Mireu-la dalt la serra la patriarcal masia / qui viu al so de càntics dels àngels de la pau")

Aquesta és una breu mostra de la poesia que mossèn Lluís G. Pons aplegà en el petit volum *PERFUMS DE VIOLETA* l'any 1959. En morir deixà una colla de papers inèdits que, segons he pogut constatar, sembla que malauradament s'han perdut. Una poesia, repeteixo, la principal característica de la qual no és el to líric ni la perfecció formal sinó el vincle intens, com en el cas de Busquets i Punset, a aquest petit racó de Guilleria que el poeta exalça i sublima fins a l'ideal i que esdevé, així, principi i fi de totes les coses i motiu principal de tota la seva vida:

*Més m'estimo un palm de cel
que no pas tota la terra
nasqui sota el bell Salterra
sota els peus de Sant Miquel
És aquest el meu estel
i d'ell, Villaret fulgura
fins que caigui en sepultura
ell serà el meu orient
i em clourà amb el sol ponent
del cel a ma ansiada altura*

Francisc DANÉS

